

Dilluns, 21 de març de 2005

Pere Aragonès

Cas Jarrai-Haika-Segi: Tancar portes a l'esperança?

Una delegació de joves dels Països Catalans vam tenir l'oportunitat, fa escassament uns dies, d'assistir com a observadors al judici que s'està seguint a l'Audiència Nacional en l'anomenat cas Jarrai-Haika-Segi. La visita en aquest tribunal d'excepció ens va confirmar que l'Estat Espanyol avui encara no és plenament democràtic, i que la separació de poders es desdibuixa amb elements com l'Audiència Nacional. La seu d'aquest tribunal està en el que podríem dir l'eix del mal de la política espanyola: mirant a l'esquerra, la seu central del Partit Popular, mirant a la dreta, la megabandera de la Plaza Colón. L'escenari, doncs, és un bon presagi de com acabarà la pel·lícula.

Si aquest és l'enquadrament geogràfic, ja us podeu imaginar el desenvolupament del judici. En primer lloc, cal constatar, al contrari del que seria normal en un estat de dret, no totes les parts són iguals. Per la justícia espanyola, els observadors que suposadament convida l'acusació particular tenen preferència en l'accés i la permanència a la sala del judici, evitant cues de més d'una hora sota el fred de la capital de l'estat, utilitzant constantment aparells de telefonia mòbil, o podent permanèixer a la sala del judici quan es suspèn la sessió, mentre tota la resta d'observadors som convidats a abandonar ràpidament la sala.

En segon lloc, és sorprenent la frivolitat amb què l'acusació particular i la fiscalia mantenen les seves tesis per incriminar els joves abertzales: arguments sense consistència, proves no concloents i fal·làcies basades en el fals axioma que "ETA és independentista, doncs tot els independentistes són ETA?", donant un poder absolut sobre el bé i el mal a l'organització armada. Tant la fiscalia com l'acusació particular no s'esmercaven gaire a comprovar la veracitat de les seves acusacions, i l'actitud del president del tribunal era com la d'aquell mestre que examina un alumne, però que ja té decidit d'antuvi la nota que li posarà.

Finalment, és absolutament denunciabile les condicions en què viuen el judici els joves empresonats, havent d'esperar més de cinc i sis hores per tornar a la presó després de la sessió del judici, fet que impossibilita que es reunixin amb el seus advocats, disminuint la capacitat de defensa dels acusats. Definitivament, a l'Audiència Nacional la presumpció d'innocència ha estat enterrada.

Tota aquesta descripció ens corrobora que estem davant d'una persecució política amb aparença de procés judicial. El que es jutja aquests dies a Madrid no és la "kale borroka" (perquè d'altra banda ni la mateixa fiscalia responsabilitza a cap jove de ser l'autor material d'aquests incidents), sinó la voluntat d'uns joves de millorar les condicions de vida i de lluitar per la llibertat del seu poble. El judici, doncs, no és contra quatre criminals, sinó contra un dels sectors més vius de la societat basca, en un clar atemptat contra els drets civils i polítics dels qui vivim al que ara es considera Estat Espanyol.

El jovent dels Països Catalans entenem que el judici polític al jovent independentista basc és una estratègia pensada en el passat i executada amb paràmetres passats. El procés de debat al voltant de la sobirania dels Països Catalans i Euskal Herria respecte de l'Estat Espanyol, només serà vàlid i útil si totes les idees són expressades en llibertat, des dels qui defensen la unitat d'Espanya als qui defensem la independència i el socialisme per als nostres pobles.

Il·legalitzar idees, frustrar projectes juvenils, encorsetar les societats amb mesures predemocràtiques, és seguir el mètode de la transició. I tots sabem que la transició no va funcionar, perquè per això avui encara parlem de conflictes i negacions de voluntat i sobirania dels pobles. Que Zapatero no sigui un nou Suárez de la frustració de la democràcia i la limitació dels drets dels pobles.

(Publicat al diari Berria i al setmanari El Triangle)
